

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.

Het daagde uit Stilte

Don Fabulist

In den beginne overvleugelde Stilte lawaai. Lawaai voelde zich nietig, alsof het niet bestond. De rollen moesten eigenlijk omgekeerd liggen, vond lawaai. Stilte kleepte zich immers, altijd en overal, met niets. Stilte was daarbij nog eens vrouwelijk en lawaai onzijdig, zonder zijde. Lawaai mocht tenminste toch evenveel bestaansrecht hebben als Stilte, ook al vormde het haar tegendeel? Daarom wierp lawaai zich op als mannelijk. Het werd hij. Zijn beginletter doopte hij bovendien om tot hoofdletter. Alzo, met beginkapitaal opgesmukt, vlijde meneer Lawaai het hoofd in de schoot van vrouwe Stilte. Hij sloeg de blik opwaarts, zoekend naar Stiltes ogenzacht. Ver, onmetelijk ver, strekte de uitgestrektheid van Stilte. Lawaai kon haar aangezicht niet vinden. Grenzeloos speurde hij en hoe langer zijn vorsen duurde, hoe meer Stilte de diepte van zijn hart vulde. Op een ogenblik liep Lawaai zozeer van Stilte over dat hij in een snikschreeuw uitbarstte. De ruimte rilde. De zon ontstak het licht en de maan de schijn. Sterren sprongen aan en planeten trokken op baan. De aarde verscheen. Ze keek uit op een hemelboog die straalde in het licht en die knipperde in de duisternis. Lawaai schrok. Schrikbarend troonde het gevolg van zijn roep, want langs hem gleden geen glazen Stilte meer. Verscheurd doorploegde Lawaai het universum, maar zijn geliefde vluchtte voor zijn versmachtend verklanken. Riep hij haar aan, dan kwam haar gaan. Stak hij de kop op, dan dook zij weg. Van dat besef doordrongen, luisterde Lawaai naar de wentelende hemellichamen. Hun harmonieën wierpen hem in droefgeestigheid. Lawaai kromp ineen. Terwijl hij verkleinde, vergrootte Stilte rondom hem. Ze omringde hem, hij voelde het. Ondanks zijn groot versmachten, liet ze zich niet in tastbare lijve zien! "Is dat het antwoord op de kwellingen die ik ter wille van haar verbijt?", verbeet Lawaai de pijn van zijn bestaan. "Omdat ik haar beminde kon ze me sarren.", siste Lawaai. "In haar verschijning zocht ik mijn vervulling. Daardoor verloor ik mij. In haar verdelging zal ik mij hervinden. Zwelg maar in eeuwig zwijgen! Slopen zal ik die tempel van hoogmoed. Gij Stilte, ik daag u uit tot een duel. Zwijg zoveel ge wilt. Ik neem uw stilzwijgen als de handschoen waarmee ge mij tegen de kaak kletst. Morgen, ten westen van de aardbol, wacht ik u om onze krachten te meten. Al dan en aldaar zal de voet van mijn werkelijk opstaan u vermorzelen." Lawaai gniffelde. Op de aarde, op zijn favoriete planeet, op zijn thuisfront, stond hij wis en zeker in het voordeel. De tijd dat Stilte er heerste lag verdoken in het verleden. Hij wist nog klaar hoe stamelen er op zeker tijdstip Stilte verkreukelde. Stamelen sloeg er al snel om in

kekelen. Daarna werd kakelen er krakelen en krakelen leidde er onvermijdelijk tot kelen. Getooid in lompenkleed zwierf Stilte nu over de aarde, daar twijfelde Lawaai niet aan. Enkel kluizende heiligen en verguisde kunstenaars beminden haar daar nog. Doch hij, Lawaai, werd er vereerd door de machtigen, door hen die de volkeren tegen elkaar ophitsten. De heersers konden het atomen doen regenen, maar Lawaai wilde zijn troetelkinderen een speeltje cadeau doen waarvan de poppen nog meer zouden gaan dansen. Rood hing de zon boven de westelijke aardkim. Van de ochtend tot de vooravond had Lawaai met blikken rossen over de aardbodem gedenderd. Met stalen jagers had hij muren van geluid gebroken. Decibels had hij in het rond geslingerd. Stilte echter kwam hem niet tegemoet. Rondrazend schamperde Lawaai ten leste: "Stilte ligt waarschijnlijk bij haar aanbidders op zolders met bladderende muren." "Verschuilen zal u niet baten", besloot hij, "de wereld waarop gij u verstoppt, verpletter ik. Zo zult ook gij vergaan." Toen schonk Lawaai de mens het ultieme wapen: een bom met een knal waarin het geluid van het ondraaglijke triljoenen malen versterkte. Als een kind zo blij was de heersende mens met de bom die hij van Lawaai ten geschenke kreeg, maar hij had ze nauwelijks in handen of hij liet ze vallen. De zon stakte het stralen en de maan look het opalen oog. Sterren staakten het twinkelen en planeten verzwonden in het zwart. Geen aarde draaide nog onder een firmament. Lawaai vertrok zegezwierend. Brokkelend klonk een laatste triomfgeroffel. Stilte rees, waarna ze de oneindigheid onder haar vleugels sloeg.

BIO

Woonwagenbewoner Don Fabulist (Ridder der Vagebonden van Het Kapersnest) put zijn inspiratie uit het mysterieuze rijk der eenzaamheid en uit het leven in de oorden die hij doorkruist. Al vertellend, in de zwerverstaal (Bargoens) zingend en al schrijvend, brengt hij ballades, fabels, sproken en sprookjes.

Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php